

POSUDEK VEDOUCÍ MAGISTERSKÉ PRÁCE BARBORY KŘUPKOVÉ VNĚJŠÍ TVAR A VNITŘNÍ SVĚT POSTAVY

Práce Barbory Křupkové je pro mne cenná především tím, jak je úzce svázána s divadelní praxí. Herečka po diskové sezóně ihned nastoupila do angažmá v divadle Petra Bezruče v Ostravě, kde jde z role do role. S jistým zadostiučiněním musím říct, že po depresivní diskové sezóně, v podstatě zcela zablokované covidem, je tato skutečnost pro mne jako pro pedagoga zázrakem.

Klíčovými body na začátku práce jsou – atmosféra (doslova nasátí atmosféry tématu) při zkoušení, prožívání x představování, gesto x gestus, sebevědomí.

Pro mne byla inspirativní pasáž (str. 12 -13), kdy autorka popisuje své pochybnosti o nutnosti zažít hraniční dramatické situace, ale pak o nich přes absenci autentického prožitku hrát. Navazující úvaha o zálibě současné generace v „temnotě“ je pro mne opravdu zajímavá. Zejména v kontrastu s tím, že jsem současně oponovala magisterskou práci Tomáše Čapka, který popisuje, že založili na škole soubor Ductus deferens proto, aby se vymezili proti řekněme příliš zatěžkaným (dramatickým) úkolům na herecké tvorbě a hledali svobodu, nezávaznost, lehkost tvorby s akcentem na nonsens a dada. To, o čem diplomantka píše, mne vede k úvaze, že se zřejmě v hodinách herectví stále málo věnujeme ozřejmění této problematiky. Jeví se mi, že studenti se s těmito pojmy setkávají v hodinách teorie, ale v praxi si s nimi mnohdy nevědí rady.

V diskové inscenaci Platonov (režie Jakub Korčák) hrála Barbora roli Sáši. Zde došlo myslím k ideálnímu propojení toho, o čem píše celou diplomovou práci. Postava zmučené, podváděné ženy, psychologicky nesmírně náročná, pro kterou musela herečka najít adekvátní vnější herecké výrazové prostředky. Vzhledem k tomu, že jsem na inscenaci pracovala jako herecký pedagog, mohu dosvědčit zápas, který Barbora svedla. V klíčovém, nesmírně obtížném, dialogu s Platonovem, který v práci popisuje, dokázala propojit výrazné, tragigroteskní tvarování postavy (gesto a gestus) s hlubokým, autentickým, vnitřním prožitkem.

Dialog podle mne byl jedním z vrcholů inscenace.

V popisu zkoušení diskové inscenace Digitálního podzemí je pěkná pasáž o dvojité alternaci Barbora Křupková a Martina Jindrová se střídaly ve dvou rolích Jany a Víki). Je zde spousta praktických postřehů, které vypovídají o tom, že Barbora si bude umět v mnohdy těžkém provozu ansámblového souboru v budoucnu poradit.

Domnívám se, že klíčovou zkušeností byla pro Barboru role Ariela v Bouři. Poprvé v repertoáru Disku si sáhla na roli, kde musela zvolit zcela jiné prostředky než dosud. Ariel, jemný počouchlý vzdušný duch a anděl, král proměnlivosti. Vrcholná stylizace, maximální technické nároky (závěs na laně) a přesto po ní režisérka chtěla, aby naznačila s Prosperem lidský, skoro milostný vztah. Barbora navíc přispěla svou schopností hrát na hoboje, čímž si svou roli ještě technicky zkomplikovala. Musím říci, že Ariel Barbory Křupkové byl pro mne vrcholem jejího studia na divadelní fakultě.

Na inscenaci (Bratři Karamazovi , role Grušenka, a Šikmý kostel) v divadle Petra Bezruče se mohu jen těšit.

Práci doporučuji k obhajobě.

Navrhovaná známka A

doc. MgA. Eva Salzmánová

